aneb "Teskně hučí Niagara, teskně hučí do noci?"

"*Léta jsem si dopisoval i s Eduardem Ingrišem. To jméno dneska mladým lidem už mnoho neřekne, pokud jim nepřipomenete slavnou táborovou písničku Teskně hučí Niagara. Ingriš byl nádherný člověk. Potkali jsme ho v Peru, já ho znal jako herce a dirigenta, za protektorátu se v Alhambře hrálo jeho Rozmarné zrcadlo. Po setkání v Peru zase zmizel za horizontem... Pak jsme si začali dopisovat a trvalo to dlouhá léta. V archivu mám tři objemné fascikly vzájemné korespondence včetně jeho hudebních skladeb a nahrávek s autentickým hlasem. Žil v Kalifornii, zemřel v roce 1991: nesčetněkrát Jiřího Hanzelku a mne zval v době naší zakázanosti, kdy jsme vycestovat nemohli. K tomuto člověku jsem měl hluboký vztah, rozumový i citový* ."

?tak začíná vzpomínka cestovatele Miroslava Zikmunda v knize "***Život snů a skutečnosti***" .

Není zvykem aby FOLKtime.cz zval na výstavu fotografií, ale někdy je dobré, když výjimka poruší pravidlo.

Loni v lednu uplynulo 15 let od úmrtí **Eduarda Ingriše** - trampa, hudebníka, dobrodruha, který byl zároveň dobrým filmařem a fotografem. K tomuto výročí uspořádalo o.s.ProPhoto loni výstavu jeho fotografií v Plzni, letos je možné shlédnout výstavu Ingrišových fotografií v Brně. Výstavu v Plzni zahajovala autorova manželka Nina Ingrišová, letos se vkonečně výstava dostala do Brna, města kde Nina Ingrišová po návratu z exilu v USA žije.

Výstava "***Eduard Ingriš - fotografie***" je špičkovou kolekcí fotografií význačného, leč pro mnohé neznámého českého cestovatele. Součástí Ingrišova archivu převezeného v roce 2001 z USA do ČR je na 40 tisíc negativů, z nichž bylo Radkem
Koderou a Přemkem Řepou vybráno více než 200 většinou dosud nepublikovaných snímků.

Kolekce představuje dílo E. Ingriše v několika tématických okruzích. Atraktivní jsou snímky indiánů z amazonských pralesů či záběry z plaveb na balsovém voru Pacifikem. Zájem si však zasluhují i další snímky zachycující všední život lidí mnoha jihoamerických oblastí či momentky ze zákulisí práce profesionálních filmových štábů v jihoamerické divočině. Výraznou kapitolu pak tvoří portréty osob, s nimiž se Ingriš na svých cestách a při své práci setkal - lidí významných i docela "obyčejných".

Výstavu fotografií Eduarda Ingriše zahájil 13. listopadu 2007 v 17.00 v brněnském Domě pánů z Kunštátu cestovatel Miroslav Zikmund.

Na výstavě bude možné zakoupit katalog vydaný o.s. ProPhoto vydaný ke stejnojmenné výstavě která se konala v roce 2006 v Plzni, a možná i publikaci s prostým názvem "***Eduard Ingriš 1905-1991***
" s mnoha černobílými i barevnými fotografiemi a stručnou Ingrišovou biografií. Tuto publikaci vydal ke 100. výročí narození E. Ingriše zlínský Klub Hanzelky a Zikmunda.

Výstava je otevřena denně od 10 do 18 hodin (ve čtvrtek do 21 hodin) až do 6. ledna 2008.

Eduard Ingriš si dlouhá léta dopisoval s cestovatelem M. Zikmundem a v řadě dopisů se zmiňoval o cenných archiváliích a možnosti jejich převezení do ČR. M. Zikmund se proto také stal iniciátorem záchrany obsáhlého Ingrišova archivu jeho dopravy do ČR. Oslovil mnohé instituce, ale zájem o archiv projevil až Dr. I. Plánka, ředitel Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně. Po smrti E. Ingriše navázal M. Zikmund kontakt s jeho ženou Ninou, která řešila jak smysluplně naložit s pozůstalostí. V prosinci roku 2000 se pro něj do USA vydal M. Zikmund s P. Horkým a M. Náplavou. Pořídili podrobnou evidenci a připravili celkem 42 beden, tj. 1100 kg, respektive 40 000 fotografií a dokumentů, korespondence, knih, notového materiálu a také negativů i filmů na přepravu do ČR. Převoz archivu uhradilo, díky vstřícnosti ministra P.Dostála, ministerstvo kultury. Od dubna 2001 jsou tyto cennosti uloženy ve Zlíně, jako součást Archivu Hanzelky a Zikmunda. Ingrišovo dílo se tak alespoň symbolicky vrátilo zpět do rodné vlasti, kterou miloval a chtěl ji po roce 1989 navštívit, což se mu, bohužel pro nemoc nesplnilo. M. Zikmund tak splatil Ingrišovi svůj "dluh" za pomoc, kterou jemu i J. Hanzelkovi poskytl při cestách Jižní Amerikou.

V Brně máme až do začátku ledna 2008 možnost shlédnout krásnou výstavu Ingrišových fotografií a těšit se s jakými poklady z jeho pozůstalosti nás ještě badatelé seznámí. O Ingrišovi zatím v Čechách vyšla řada novinových článků a jedna kniha - v roce 2004 vydalo

nakladatelství JOTA knihu **M. Náplavy** "***Plavby sebevrahů***" věnovanou plavbám vorů Kon-Tiki, Tahiti Nui a Kantuta, tedy plavbám T. Heyerdahla, E. Bisschopa a E. Ingriše. Můžeme doufat, že v nových encyklopediích již tramp Eduard Ingriš nebude chybět?.